

som står der nu, så er det da naturligvis noget, som jeg synes vi skal prøve at blive enige om.

Nu har jeg blot markeret, at jeg synes, man i den her situation skal være forsigtig med at have nogen som helst illusioner om, at EU kan drejes hen til en anderledes og mere fornuftig politik. Alt tyder jo på, at det desværre går den helt modsatte vej.

Så til hr. Frank Dalgaard: Her er svaret jo i og for sig givet af fru Lene Espersen. Fru Lene Espersen kom med en meget præcis forklaring på, hvad Unionen går ud på. Den går nemlig ud på ved hjælp af f.eks. konvergenzkriterierne at sikre, at uanset hvad vi måtte mene her i Folketinget, så er vi tvunget til at føre konservativ økonomisk politik.

Det synes jeg ikke er nogen særlig god og demokratisk ordning. Jeg kan godt se ud fra Det Konservative Folkepartis synspunkt – som man jo ikke kan skyde hr. Dalgaard i skoene – at der kan være noget tiltalende i at være tvunget til at føre sin egen politik, men det er altså ikke vi andres livret, det må jeg sige, og derfor er vi imod foretagendet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Keld Albrechtsen, om han ikke er enig i, at det jo må være et brud på det nationale kompromis' bestemmelse om, at det er en langsigtet EU-politik, der lægges til grund for de fire forbehold – af hensyn til forretningsordenen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er ikke sikker på, at jeg helt forstod spørgsmålet, men det, jeg sagde, var, at i det nationale kompromis indgik jo, at der skulle føres en helt anden europapolitik, og i den var jo også undtagelserne en bærende del af konstruktionen.

Hvis jeg har sagt det anderledes i første omgang, så beklager jeg det. Det var i hvert fald det, som jeg forsøgte at give udtryk for.

Formanden:

Hr. Kim Behnke. Vi holder os til den sædvanlige liste indtil videre.

Kim Behnke (FRI):

Det er betryggende.

Den debat, der foregår i øjeblikket, er jo en debat, der har foregået længe i offentligheden.

Og man kan sige, at det er på tide, den debat er flyttet ind i Folketingssalen. Eller er det nu det?

Efter min opfattelse er det sådan, at den danske befolkning med al ønskelig tydelighed har sagt klart og utvetydigt, at den eneste grund til, at man respekterede, anerkendte og stemte for Edinburghaftalen i 1993, var, at der fra det, der hedder bred politisk side i Danmark, blev givet den danske befolkning et løfte om, at Danmark nu havde fået fire forbehold på de punkter, som en kreds af partier havde udnævnt til at være de vigtigste.

Min egen holdning på det tidspunkt var, at jeg syntes, der var nogle ting, der var vigtigere. Men o.k., der var fire danske forbehold. Og når de fire danske forbehold blev gjort til genstand for en særskilt afstemning i 1993, så måtte det have en ganske særlig betydning.

Derfor har jeg siden da haft den opfattelse, at de fire danske forbehold var noget, der var værd at holde fast i. Så kan man sige, at udviklingen jo er gået stærkt siden da, bevares; punktet om statsborgerskabet har jo lidt mistet sin betydning, efter at Amsterdamtraktaten blev en realitet. Men ser man på de tre resterende forbehold, ja, så er udviklingen gået i retning af mere union.

Vi, der nu kalder os Frihed 2000, har den opfattelse, at Danmark så rigeligt er med i unionsprojektet. Der er ingen grund til at involvere Danmark yderligere i Den Europæiske Union, og de muligheder, vi har for at bremse unionsudviklingen, skal vi benytte os af.

Men lad os tage de tre forbehold, som jeg mener i dag har relevans, ét ad gangen.

Der er det forsvarsmæssige. Der er det vores opfattelse, at det samarbejde, vi har i NATO, er værd at værne om. Vi har med interesse fulgt de forsøg, der har været på at modernisere NATO-samarbejdet, og vil da langt hen ad vejen støtte denne modernisering.

Men vi ser jo også med bekymring på den udvikling, der er, hvor man fra tysk side, fra fransk side og for den sags skyld nu også fra engelsk side gør sig overvejelser om, hvorvidt man i Europa skal have en særlig rolle i forsvarsmæssig henseende. Det ønsker vi ikke at være med til, og det tror vi ikke den danske befolkning ønsker at være med til. Den danske befolkning er ganske godt tilfreds med, at vi har vores forsvarsmæssige samarbejde rodfæstet i NATO. Så det forbehold er der ingen grund til at ændre på.